

almindelige Regler hjemle, at den paagældende Konsularret er Værneting for Sagen. Dette maa betragtes som underforstaaet, idet Reglen i § 2 kun vil give Bestemmelser om det almindelige Omraade for Konsulerss Domsmyndighed i personlig og territorial Henseende. Af de tre Vædringer til § 4, som Udvalget foreslaar, gaa de to (Nr. 1 og 3) ud paa, ved at sætte „Dom“ i Stedet for „Kendelse“, at bruge en, i alt Fald for denne Lovs Vedkommende, mere træffende Betegnelse for Konsulerss Afgørelser af Retsfager. Vædringen under Nr. 2 sigter til at give den Anvisning, der gives Konsulen med Hensyn til de Retsregler, han har at følge ved Behandlingen og Paakendelsen af Sagerne, en Formulering, der er mindre udfat for Misforstaaelse end den, der findes i Lovforslaget. Ved at sætte Udtrykket „efter bedste Stømmende“ i Spidsen skal det gøres klart, at Anvisningen ikke gør nogen Forandring i selve de gældende Regler om de Normer, der skulle anvendes, men derimod sigter til at lempe det Krav, der ellers stilles til en Dommer om Retskyndighed, men som det i mange Tilfælde vilde være umuligt for Konsulen at opfylde. Den Henviisning, man har tilføjet om Anvendeligheden af fremmede Love i visse Tilfælde, har man særlig fundet paa sin Plads, fordi det i de borgerlige Retsretter, der kunne ventes at komme til at foreligge for Konsulerne i disse Lande, meget let kan forekomme, at det er fremmede Love, der efter dansk Rets almindelige Regler maa være afgørende, hvilket da naturligvis ikke her maatte udelukkes ved en tilsyneladende for snæver Udtalelse i Loven.

Af de to Vædringsforslag til § 5 er det ene (Nr. 5) ganske svarende til Vædringsforslagene Nr. 1 og 3. Ved den ny Affattelse, man foreslaar af § 5, 1ste Stykke, har man dels villet klargøre det Omfang, i hvilket disse Retsbehandlinger af Konsulen kunne foretages, og udtrykkelig udtale nogle i Forslaget underforstaaede Forudsætninger, dels særlig noget begrænse den Afvigelse

fra almindelig dansk Ret, som Forslaget paa dette Punkt indeholder. Afvigelsen bestaar deri, at Appel ikke, som ellers, er nok til at afværge Eksekutionen, men kun, naar der stilles Sikkerhed for det idømte. Udvalget erkender, at denne Afvigelse er nødvendig, naar Domhaverens Udfigt til Fyldstgørelse ikke paa disse fjerne Steder i mange Tilfælde skal blive illusorisk. Men man har ment, at Appellantens Interesser dog her tages saa meget i Betragtning, selv om han ikke har stillet Sikkerhed, at det ved Tvangsauktionen indkomne ikke udbetales Domhaveren for Appellsagens Tilendebringelse, men indtil da, forudsat at Appellen behørig fremmes, bevares af Konsulen. Dette har man fundet rigtigt udtrykkelig at udtale i Paragraffen.

Af de tre Vædringsforslag til § 8 ere de to (Nr. 6 og 8) nærmest redaktionelle eller sigte til at udtale udtrykkelig, hvad der maa antages som underforstaaet i Forslaget. Næst en blot redaktionel Vædring gør Forslaget Nr. 7 den Realitetsforandring, at nedsætte det Beløb af Bøden, der kræver Konsularrettens Forsterkelse (saa vidt muligt) med to Meddomsmænd, fra 500 Kr. til 200 Kr.

Naturligvis er det en Skønsag, hvor man her vil sætte Grænsen. For Udvalget har det været af Betydning, at det ved dets Forslag vil vindes, at Grænsen bliver den samme, som man har tænkt sig at drage for Bødedømmes Appellabilitet, som foreslaaet ved § 9. Til denne Paragraf har Udvalget nemlig ment, at der burde tilføjes et Stykke, der ordner Spørgsmaalet, om Straffedomme kunne appelleres. Den rette Afvejelse af de to modstridende Hensyn, der her blive at tage, mener Udvalget at have gjort ved sit Vædringsforslag Nr. 9. I den sidste Del af dette Forslag genfindes de 200 Kr., som man har optaget i § 8. Højere har man ikke troet at burde sætte summa appellabilis, selv om man har for Øje de fra Sjællandets forskellige Forhold, der meget ofte ville forefindes paa de Steder, Lovforslaget angaar.